

Waar Ladie Ons Brengt

Jasper stond bij het houten bankje naast de vijver, zijn handen diep in zijn zakken. Hij voelde een spanning die hij niet kon wegduwen, een mengeling van zenuwen en verwachting. Zeven maanden hadden ze gepraat via Snapchat. Zeven maanden van foto's, verhalen, grapjes, late gesprekken en kleine momenten die steeds belangrijker waren geworden. Maar dit was anders. Dit was echt. Hij had zich vaak afgevraagd hoe het zou voelen om haar in het echt te zien, maar geen enkele gedachte kwam in de buurt van dit moment.

Hij keek op toen hij een klein hondje zag komen aanhuppelen. Donkere vacht, bruine pootjes, grote ronde ogen. Een Cavalier King Charles Spaniël. Ladie. Ze rende recht op hem af, alsof ze hem al die tijd ook had leren kennen. Ze sprong tegen zijn been en kwispelde alsof ze wilde zeggen dat ze hem eindelijk gevonden had. Jasper voelde een onverwachte warmte door zich heen gaan. Ladie's enthousiasme brak iets open in hem, iets dat hij niet eens wist dat vastzat.

Achter Ladie liep Marie. Ze zag er precies uit zoals op haar snaps, maar toch anders. Haar glimlach was warmer, haar ogen helderder, haar bewegingen echt in plaats van pixels. Ze bleef even staan, alsof ze wilde controleren of dit moment wel echt gebeurde. Toen liep ze langzaam dichterbij. Jasper voelde zijn adem even haperen. Niet omdat hij bang was, maar omdat hij beseft hoe belangrijk dit voor hem was.

"Jasper," zei ze zacht. Haar stem trilde een beetje, niet van angst maar van spanning. Ze hield Ladie's riem vast, maar haar hand bewoog licht, alsof ze niet wist waar ze die moest laten. Jasper bukte zich en aaide Ladie. Het voelde vertrouwd, alsof Ladie hem welkom heette in een wereld die hij nog niet kende.

"Hey Ladie... en hey Marie," zei hij.

Marie glimlachte. "Het voelt zo vreemd om je nu echt te zien. Maar ook... fijn."

Jasper knikte. "Ja. Heel fijn."

Ze lachten allebei, een beetje ongemakkelijk, maar het soort ongemak dat goed voelt. Het soort dat zegt dat dit moment belangrijk is. Ladie ging tussen hen in zitten, alsof ze vond dat ze dichterbij elkaar moesten staan. Marie rolde met haar ogen.

"Ze denkt dat ze de baas is," zei ze.

"Misschien is ze dat ook," antwoordde Jasper.

Ze begonnen te wandelen langs de vijver. De lucht was zacht, de zon hing laag en warm boven het water. Ladie snuffelde aan alles wat ze tegenkwamen, alsof ze de omgeving wilde goedkeuren voordat ze verder mochten. Marie keek af en toe naar Jasper, alsof ze wilde controleren of hij nog steeds echt naast haar liep.

"Het is anders dan online," zei ze na een tijdje.

Jasper keek haar aan. "Ja. Maar goed anders."

Marie knikte. "Ik was bang dat het ongemakkelijk zou zijn."

“Is het dat?” vroeg Jasper, zijn stem rustig.

Marie schudde haar hoofd. “Nee. Helemaal niet.”

Ladie ging weer tussen hen in zitten, duwde haar kop tegen Jasper’s hand en keek daarna op naar Marie. Het leek alsof ze hen wilde vertellen dat dit precies was hoe het moest zijn. Marie lachte zacht.

“Ik ben blij dat je er bent,” zei ze.

Jasper voelde een zachte spanning door zich heen gaan. “Ik ook. Echt.”

Ladie blafte zacht, alsof ze het moment wilde bevestigen.

Hoofdstuk 2 — De Wandeling

Ladie liep voor hen uit, haar kleine pootjes tikten ritmisch op het pad terwijl ze af en toe omkeek om te controleren of Jasper en Marie nog volgden. Het park werd stiller naarmate ze verder liepen. De geluiden van spelende kinderen en pratende mensen verdwenen achter hen, vervangen door het zachte ruisen van bladeren en het verre geluid van stromend water. Jasper voelde hoe de rust van de omgeving hem hielp om zijn gedachten te ordenen, maar tegelijkertijd maakte het de spanning tussen hem en Marie duidelijker.

Marie liep naast hem, haar handen losjes om Ladie’s riem. Ze keek naar de grond terwijl ze liep, alsof ze probeerde haar gedachten te verbergen. Jasper merkte het, maar hij wist niet of hij er meteen naar moest vragen. Hij wilde haar niet onder druk zetten. Ladie stopte plotseling en snuffelde aan een struik, waarna ze zacht blafte, alsof ze hen wilde laten weten dat ze iets gevonden had.

“Ze doet dat altijd,” zei Marie. “Alsof ze denkt dat ze belangrijke dingen ontdekt.”

Jasper keek naar Ladie. “Misschien doet ze dat ook.”

Marie keek hem aan, haar blik kort maar intens. “Ze heeft me vaak geholpen. Meer dan mensen soms.”

Jasper voelde een zachte spanning in zijn borst. “Hoe bedoel je?”

Marie aarzelde even voordat ze antwoordde. “Als ik me slecht voelde, kwam ze altijd bij me liggen. Ze bleef bij me tot ik weer rustig was. Alsof ze wist dat ik haar nodig had.”

Jasper knikte langzaam. “Ze lijkt heel gevoelig.”

“Dat is ze,” zei Marie. “Ze voelt dingen aan. Soms beter dan ikzelf.”

Ladie liep verder, en ze volgden haar het smalle pad op dat tussen hoge bomen door liep. De zon viel in strepen door het bladerdak, waardoor het licht danste op de grond. Jasper voelde hoe de sfeer veranderde. Het park leek hen te omarmen, alsof het hen wilde beschermen tegen alles wat buiten deze plek bestond.

“Wat dacht jij toen je me zag?” vroeg Marie ineens, haar stem zacht maar duidelijk.

Jasper keek naar haar. “Dat je precies was zoals ik hoopte. En dat Ladie me leuk vond.”

Marie glimlachte. “Dat laatste is belangrijk.”

“Het belangrijkste,” zei Jasper.

Ze liepen verder, hun schouders soms bijna tegen elkaar. Jasper voelde elke aanraking, elke beweging, alsof zijn lichaam alles registreerde wat er gebeurde. Het was geen romantische spanning, maar een soort warme verbondenheid die hij niet goed kon uitleggen. Ladie bleef af en toe stilstaan en keek dan naar hen, alsof ze wilde controleren of ze nog steeds dicht genoeg bij elkaar liepen.

“Vind je het moeilijk?” vroeg Jasper na een tijdje.

Marie keek hem aan. “Wat bedoel je?”

“Dit,” zei Jasper. “In het echt zijn. Na zeven maanden online.”

Marie dacht even na. “Ja. Maar niet omdat jij anders bent. Het is gewoon... echt. Online kun je nadenken voordat je iets zegt. Je kunt even weggaan als je het niet weet. Hier kan dat niet.”

Jasper knikte. “Ik snap het.”

Marie keek naar Ladie. “Maar Ladie helpt. Ze maakt het makkelijker.”

Ladie blafte zacht, alsof ze het gesprek wilde bevestigen. Jasper lachte licht. “Ze is echt bijzonder.”

Marie keek hem aan, haar ogen iets emotioneler dan daarnet. “Ze heeft me door veel heen geholpen.”

Jasper voelde een zachte spanning door zich heen gaan. “Ik ben blij dat ze er is.”

Marie keek terug, haar blik warm en eerlijk. “Ik ook. En ik ben blij dat jij er bent.”

Ze bleven even stil staan, de wind zacht om hen heen, Ladie rustig tussen hen in. Het was geen stilte die gevuld moest worden. Het was een stilte die iets zei. Iets dat ze allebei voelden maar nog niet durfden uit te spreken.

Ladie stond op en trok zacht aan de riem, alsof ze vond dat het tijd was om verder te gaan. Ze liepen van het pad af, het bosgedeelte in dat dieper het park in ging. De bomen stonden dicht bij elkaar, en het licht werd zachter. Jasper voelde hoe de sfeer veranderde. Het werd intiemer, stiller, alsof dit deel van het park alleen voor hen bestond.

“Mag ik iets vragen?” vroeg Marie ineens.

“Tuurlijk,” zei Jasper.

“Ben jij ooit bang geweest om iemand te vertrouwen?”

Jasper dacht even na. “Ja. Vaak.”

Marie keek hem aan. “Waarom?”

“Omdat ik bang ben dat ik niet genoeg ben,” zei Jasper eerlijk. “Dat mensen iets verwachten wat ik niet kan geven.”

Marie bleef stil, maar haar blik werd zachter. “Ik heb dat ook.”

Jasper keek haar aan. “Echt?”

Marie knikte. “Ik ben bang dat mensen me vergeten. Dat ik niet belangrijk genoeg ben.”

Ladie liep tussen hen in en duwde haar kop tegen Marie’s been. Marie legde haar hand op Ladie’s rug, alsof ze steun zocht. Jasper voelde hoe zijn hart zich opende, alsof Ladie hen hielp om eerlijk te zijn.

“Je bent belangrijk,” zei Jasper zacht.

Marie keek hem aan, haar ogen glanzend. “Jij ook.”

Ze bleven even staan, de wind zacht om hen heen, Ladie rustig tussen hen in. Het was een moment dat niets nodig had. Geen woorden, geen bewegingen. Alleen aanwezigheid.

Ladie trok zacht aan de riem, alsof ze vond dat het tijd was om verder te gaan. Ze liepen het bos uit, het open veld op dat achter de bomen lag. De zon scheen fel op het gras, en de lucht was helder. Jasper voelde hoe de spanning langzaam veranderde in iets warmes, iets vertrouwds.

“Wat denk je dat Ladie nu wil?” vroeg Jasper.

Marie keek naar Ladie. “Dat we blijven lopen.”

“Waarheen?” vroeg Jasper.

Marie glimlachte. “Waar Ladie ons brengt.”

Ladie liep voor hen uit, haar pootjes licht en snel, alsof ze precies wist waar dit verhaal heen moest gaan. Jasper en Marie volgden haar, hun schouders soms tegen elkaar, hun stappen synchroon, hun gedachten open.

En terwijl ze daar liepen, voelde Jasper dat dit moment het begin was van iets dat hij nog niet helemaal kon begrijpen, maar dat hij wel wilde meemaken.

Hoofdstuk 3 — Dieper het Park In

Ladie liep voor hen uit, haar kleine pootjes tikten ritmisch op het pad terwijl ze af en toe omkeek om te controleren of Jasper en Marie nog volgden. Het park werd stiller naarmate ze verder liepen. De geluiden van spelende kinderen en pratende mensen verdwenen achter hen, vervangen door het zachte ruisen van bladeren en het verre geluid van stromend water. Jasper voelde hoe de rust van de omgeving hem hielp om zijn gedachten te ordenen, maar tegelijkertijd maakte het de spanning tussen hem en Marie duidelijker.

Marie liep naast hem, haar handen losjes om Ladie's riem. Ze keek naar de grond terwijl ze liep, alsof ze probeerde haar gedachten te verbergen. Jasper merkte het, maar hij wist niet of hij er meteen naar moest vragen. Hij wilde haar niet onder druk zetten. Ladie stopte plotseling en snuffelde aan een struik, waarna ze zacht blafte, alsof ze hen wilde laten weten dat ze iets gevonden had.

“Ze doet dat altijd,” zei Marie. “Alsof ze denkt dat ze belangrijke dingen ontdekt.”

Jasper keek naar Ladie. “Misschien doet ze dat ook.”

Marie keek hem aan, haar blik kort maar intens. “Ze heeft me vaak geholpen. Meer dan mensen soms.”

Jasper voelde een zachte spanning in zijn borst. “Hoe bedoel je?”

Marie aarzelde even voordat ze antwoordde. “Als ik me slecht voelde, kwam ze altijd bij me liggen. Ze bleef bij me tot ik weer rustig was. Alsof ze wist dat ik haar nodig had.”

Jasper knikte langzaam. “Ze lijkt heel gevoelig.”

“Dat is ze,” zei Marie. “Ze voelt dingen aan. Soms beter dan ikzelf.”

Ladie liep verder, en ze volgden haar het smalle pad op dat tussen hoge bomen door liep. De zon viel in strepen door het bladerdak, waardoor het licht danste op de grond. Jasper voelde hoe de sfeer veranderde. Het park leek hen te omarmen, alsof het hen wilde beschermen tegen alles wat buiten deze plek bestond.

“Wat dacht jij toen je me zag?” vroeg Marie ineens, haar stem zacht maar duidelijk.

Jasper keek naar haar. “Dat je precies was zoals ik hoopte. En dat Ladie me leuk vond.”

Marie glimlachte. “Dat laatste is belangrijk.”

“Het belangrijkste,” zei Jasper.

Ze liepen verder, hun schouders soms bijna tegen elkaar. Jasper voelde elke aanraking, elke beweging, alsof zijn lichaam alles registreerde wat er gebeurde. Het was geen romantische spanning, maar een soort warme verbondenheid die hij niet goed kon uitleggen. Ladie bleef af en toe stilstaan en keek dan naar hen, alsof ze wilde controleren of ze nog steeds dicht genoeg bij elkaar liepen.

“Vind je het moeilijk?” vroeg Jasper na een tijdje.

Marie keek hem aan. “Wat bedoel je?”

“Dit,” zei Jasper. “In het echt zijn. Na zeven maanden online.”

Marie dacht even na. “Ja. Maar niet omdat jij anders bent. Het is gewoon... echt. Online kun je nadenken voordat je iets zegt. Je kunt even weggaan als je het niet weet. Hier kan dat niet.”

Jasper knikte. “Ik snap het.”

Marie keek naar Ladie. “Maar Ladie helpt. Ze maakt het makkelijker.”

Ladie blafte zacht, alsof ze het gesprek wilde bevestigen. Jasper lachte licht. “Ze is echt bijzonder.”

Marie keek hem aan, haar ogen iets emotioneler dan daarnet. “Ze heeft me door veel heen geholpen.”

Jasper voelde een zachte spanning door zich heen gaan. “Ik ben blij dat ze er is.”

Marie keek terug, haar blik warm en eerlijk. “Ik ook. En ik ben blij dat jij er bent.”

Ze bleven even stil staan, de wind zacht om hen heen, Ladie rustig tussen hen in. Het was geen stilte die gevuld moest worden. Het was een stilte die iets zei. Iets dat ze allebei voelden maar nog niet durfden uit te spreken.

Ladie stond op en trok zacht aan de riem, alsof ze vond dat het tijd was om verder te gaan. Ze liepen van het pad af, het bosgedeelte in dat dieper het park in ging. De bomen stonden dicht bij elkaar, en het licht werd zachter. Jasper voelde hoe de sfeer veranderde. Het werd intiemmer, stiller, alsof dit deel van het park alleen voor hen bestond.

“Mag ik iets vragen?” vroeg Marie ineens.

“Tuurlijk,” zei Jasper.

“Ben jij ooit bang geweest om iemand te vertrouwen?”

Jasper dacht even na. “Ja. Vaak.”

Marie keek hem aan. “Waarom?”

“Omdat ik bang ben dat ik niet genoeg ben,” zei Jasper eerlijk. “Dat mensen iets verwachten wat ik niet kan geven.”

Marie bleef stil, maar haar blik werd zachter. “Ik heb dat ook.”

Jasper keek haar aan. “Echt?”

Marie knikte. “Ik ben bang dat mensen me vergeten. Dat ik niet belangrijk genoeg ben.”

Ladie liep tussen hen in en duwde haar kop tegen Marie’s been. Marie legde haar hand op Ladie’s rug, alsof ze steun zocht. Jasper voelde hoe zijn hart zich opende, alsof Ladie hen hielp om eerlijk te zijn.

“Je bent belangrijk,” zei Jasper zacht.

Marie keek hem aan, haar ogen glanzend. “Jij ook.”

Ze bleven even staan, de wind zacht om hen heen, Ladie rustig tussen hen in. Het was een moment dat niets nodig had. Geen woorden, geen bewegingen. Alleen aanwezigheid.

Ladie trok zacht aan de riem, alsof ze vond dat het tijd was om verder te gaan. Ze liepen het bos uit, het open veld op dat achter de bomen lag. De zon scheen fel op het gras, en de lucht was helder. Jasper voelde hoe de spanning langzaam veranderde in iets warmes, iets vertrouwds.

“Wat denk je dat Ladie nu wil?” vroeg Jasper.

Marie keek naar Ladie. “Dat we blijven lopen.”

“Waarheen?” vroeg Jasper.

Marie glimlachte. “Waar Ladie ons brengt.”

Ladie liep voor hen uit, haar pootjes licht en snel, alsof ze precies wist waar dit verhaal heen moest gaan. Jasper en Marie volgden haar, hun schouders soms tegen elkaar, hun stappen synchroon, hun gedachten open.

En terwijl ze daar liepen, voelde Jasper dat dit moment het begin was van iets dat hij nog niet helemaal kon begrijpen, maar dat hij wel wilde meemaken.

Hoofdstuk 4 — Het Open Veld

Het open veld strekte zich voor hen uit als een zachte, groene deken. Het gras bewoog licht in de wind, en de zon wierp lange schaduwen achter hen. Ladie liep een paar meter vooruit, haar neus laag bij de grond, alsof ze een spoor volgde dat alleen zij kon ruiken. Jasper en Marie bleven even staan aan de rand van het veld, alsof ze moesten wennen aan de plotselinge ruimte om hen heen.

Marie haalde diep adem. “Hier kom ik vaak,” zei ze. “Als ik wil nadenken.”

Jasper keek naar haar. “Het is mooi.”

“Het is rustig,” zei Marie. “Rustiger dan de rest van het park.”

Jasper knikte. “Rust is goed.”

Ze liepen het veld op, hun stappen zacht in het hoge gras. Ladie rende een stukje vooruit en draaide zich dan om, alsof ze wilde controleren of ze nog volgden. Jasper voelde hoe de spanning van het bos langzaam wegzakte. De open ruimte maakte alles lichter, alsof de lucht zelf hen wilde helpen.

Marie keek naar Ladie. “Ze houdt van dit veld. Ze kan hier alles ruiken. Konijnen, vogels, andere honden. Ze wordt er blij van.”

Jasper glimlachte. “Dat zie je.”

Ladie sprong door het gras, haar oren wapperden licht bij elke beweging. Ze leek bijna te dansen, alsof ze de vrijheid van het veld vierde. Jasper keek naar haar en voelde een onverwachte warmte. Het was alsof Ladie hen iets wilde laten zien. Iets dat ze nog niet begrepen.

“Ze is anders vandaag,” zei Marie.

Jasper keek haar aan. “Hoe bedoel je?”

“Ze is rustiger,” zei Marie. “Alsof ze weet dat dit belangrijk is.”

Jasper keek naar Ladie. “Misschien weet ze dat ook.”

Ze liepen verder, het gras tot aan hun enkels. De zon scheen fel, maar niet te warm. Het was precies goed. Jasper voelde hoe de stilte tussen hen veranderde. Niet ongemakkelijk, maar gevuld met iets dat hij niet kon benoemen. Iets dat groeide.

Marie bleef plotseling staan. “Mag ik iets zeggen?”

Jasper draaide zich naar haar toe. “Natuurlijk.”

Marie keek naar haar schoenen. “Ik was bang om je te zien.”

Jasper voelde zijn hart even stilvallen. “Waarom?”

Marie haalde diep adem. “Omdat ik bang was dat het anders zou zijn. Dat jij anders zou zijn. Dat ik anders zou zijn.”

Jasper bleef stil, maar zijn blik werd zachter. “Ben ik anders?”

Marie schudde haar hoofd. “Nee. Je bent precies zoals ik dacht. Misschien zelfs... beter.”

Jasper voelde een warmte door zich heen gaan die hij niet kon verbergen. “Ik ben blij dat je dat zegt.”

Marie keek op. “En jij? Vind jij mij anders?”

Jasper dacht even na. “Nee. Je bent precies zoals je bent online. Maar... echter. Warmer.”

Marie glimlachte licht. “Dat is goed, toch?”

“Dat is heel goed,” zei Jasper.

Ladie kwam terug naar hen toe en ging tussen hen in zitten. Ze keek eerst naar Marie, daarna naar Jasper, alsof ze wilde controleren of ze het gesprek goed hadden afgerond. Marie bukte zich en aaide haar.

“Ze voelt alles,” zei Marie. “Ze weet wanneer ik iets niet durf te zeggen.”

Jasper keek naar Ladie. “Ze helpt je.”

“Ze helpt ons,” zei Marie.

Ze liepen verder, het veld over naar een kleine heuvel die aan de andere kant lag. Ladie rende vooruit en stopte bovenaan de heuvel. Ze keek naar hen, haar staart kwispelend, alsof ze hen uitnodigde om te komen. Jasper en Marie liepen langzaam omhoog, hun stappen synchroon.

Bovenaan de heuvel bleef Marie staan. Ze keek uit over het veld, haar ogen zacht. “Hier kom ik altijd als ik wil nadenken,” zei ze. “Als ik iets niet begrijp. Als ik iets voel dat ik niet kan uitleggen.”

Jasper keek naar haar. “Wat voel je nu?”

Marie bleef even stil. “Rust,” zei ze. “En... iets anders.”

Jasper wachtte. Hij wilde haar niet dwingen. Hij wilde haar laten praten wanneer ze er klaar voor was.

Marie keek naar hem. “Ik voel dat dit goed is.”

Jasper voelde een zachte spanning door zich heen gaan. “Ik ook.”

Ladie ging tussen hen zitten, haar kop tegen Marie’s been. Marie legde haar hand op Ladie’s rug. Jasper keek naar hen en voelde hoe zijn hart zich opende. Het was alsof Ladie hen hielp om eerlijk te zijn. Om te voelen wat ze anders misschien zouden wegduwen.

“Mag ik je iets vertellen?” vroeg Marie.

“Ja,” zei Jasper.

Marie keek naar het veld. “Ik ben niet goed in mensen vertrouwen. Ik ben bang dat ze weggaan. Dat ze me vergeten.”

Jasper voelde een pijnlijke herkenning. “Ik ben bang dat ik niet genoeg ben,” zei hij. “Dat mensen iets verwachten wat ik niet kan geven.”

Marie keek naar hem. “Maar jij bent genoeg.”

Jasper voelde zijn adem even haperen. “En jij bent belangrijk.”

Marie’s ogen glansden licht. “Dank je.”

Ze bleven even stil staan, de wind zacht om hen heen, Ladie rustig tussen hen in. Het was een moment dat niets nodig had. Geen woorden, geen bewegingen. Alleen aanwezigheid.

Ladie stond op en liep een paar stappen vooruit. Ze keek om, alsof ze vond dat het tijd was om verder te gaan. Jasper en Marie volgden haar de heuvel af, het veld weer op. De zon stond hoger nu, het licht helderder. Het voelde alsof de dag hen wilde helpen.

“Wat denk je dat Ladie nu wil?” vroeg Jasper.

Marie keek naar Ladie. “Dat we blijven lopen.”

“Waarheen?” vroeg Jasper.

Marie glimlachte. “Waar Ladie ons brengt.”

Ze liepen verder, hun schouders soms tegen elkaar, hun stappen synchroon. Ladie liep voor hen uit, haar pootjes licht en snel, alsof ze precies wist waar dit verhaal heen moest gaan. En terwijl ze daar liepen, voelde Jasper dat dit moment het begin was van iets dat hij nog niet helemaal kon begrijpen, maar dat hij wel wilde meemaken.

Ladie leidde hen verder, dieper het verhaal in.

Hoofdstuk 5 — Verrassingen in het Park

Het veld achter hen werd kleiner terwijl ze verder liepen, geleid door Ladie die met een vastberadenheid vooruit stapte alsof ze precies wist waar ze heen moesten. De lucht was helder, maar de wind werd iets sterker, waardoor het gras zacht golfde. Jasper en Marie liepen naast elkaar, hun schouders soms rakend, hun stappen synchroon. Het voelde alsof de dag hen ergens naartoe bracht, alsof er iets wachtte dat ze nog niet konden zien.

Ladie stopte plotseling. Ze draaide zich om en keek naar hen, haar kop iets schuin, alsof ze wilde zeggen dat dit het moment was waarop ze moesten opletten. Marie keek naar Jasper, haar ogen vragend. Jasper knikte, zonder te weten waarom. Ze volgden Ladie het smalle pad op dat langs een rij oude eiken liep. De bomen stonden dicht bij elkaar, hun takken vormden een soort poort waar het licht doorheen viel in dunne strepen.

“Hier kom ik nooit,” zei Marie zacht.

“Waarom niet?” vroeg Jasper.

“Het voelt anders,” zei ze. “Alsof het een plek is waar je alleen komt als je iets moet vinden.”

Jasper keek naar de bomen. “Misschien moeten we iets vinden.”

Marie glimlachte licht. “Misschien.”

Ladie liep verder, haar pootjes zacht op het mos dat onder de bomen lag. Ze snuffelde aan de grond, aan de stammen, aan de lucht, alsof ze iets rook dat hen verder leidde. Jasper voelde een spanning die niet ongemakkelijk was, maar wel intens. Alsof de omgeving hen iets wilde vertellen.

Ze kwamen bij een open plek tussen de bomen. Het licht viel er helder op, alsof de zon precies deze plek had uitgekozen. In het midden lag een oude houten bank, half bedekt met bladeren. Ladie liep ernaartoe en sprong ertegenaan, haar pootjes tikten zacht tegen het hout.

Marie keek verbaasd. “Ik wist niet dat dit hier was.”

Jasper keek naar de bank. “Het lijkt alsof niemand hier komt.”

“Behalve Ladie,” zei Marie.

Ze gingen zitten, Marie aan de ene kant, Jasper aan de andere. Ladie sprong tussen hen in en ging liggen, haar kop op Jasper's been. Jasper voelde de warmte van haar lichaam en legde voorzichtig zijn hand op haar rug. Marie keek naar hen, haar blik zacht.

“Ze vertrouwt je,” zei ze.

“Dat voelt goed,” zei Jasper.